

Пъкъ ти се моли на тате,
 Тате на война да иде,
 Отмѣна да ми отмѣни
 Баремъ едничка година,
 'Ко не едничка, половинка,
 Че ми е младо булчето,
 Мило ми ѝ да го оставя.“
 Мама Стояну думаше:

„Молихъ се, мама думяхъ му,
 Пъкъ той ми рече баща ти:
 — „Ази съмъ, бабо, старъ човѣкъ,
 Старъ човѣкъ, бабо, старъ запрѣлъ,
 Не мога на пжтъ да вървя,
 Камо ли конче да карамъ
 И съсъ войската да вървя.“ .
 Стоянъ на Радка продума:
 — „Да станемъ рано въ пондѣлникъ
 Войнишки дрехи да сберешъ,
 Че азъ ще войникъ да ида.“

Булче му хитро, разумно,
 Станало рано въ пондѣлникъ,
 Войнишки дрехи събрало,
 Че влѣзна въ равни градини,
 Че набра китки всѣкакви,
 Направи китка смѣсена,
 Че при Стояна отиде
 И на Стояна продума:
 — „На ти, Стояне, тазъ китка,
 Дене я носи на глава,
 Презнощъ я слагай на роса.
 Когато китка повѣхне,
 Тогава ще ми ѝ годежа“ .
 Извади пръстенъ отъ ржка
 И на Стоянъ го подаде.
 — „На ти, Стояне пръстена,
 Носи го и го погледвай,
 Кога му камъкъ излети,
 Тогава ще ми ѝ сватбата.“
 Носи го Стоянъ, гледа го
 Цѣли ми деветъ години.
 На десетата година
 Смѣсена китка повѣхна,
 Камъкъ отъ пръстенъ излетѣлъ.